

Arrest

nr. 120 652 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TUNCER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Yezidische afkomst te zijn en geen staatsburgerschap te bezitten. U werd geboren op (...) in de toenmalige Sovjetrepubliek Armenië. In 1991 ging u in Armenië samenwonen met uw partner O. G. (...) (O.V. X). Jullie zijn niet officieel gehuwd, maar u beschouwt haar als uw vrouw. De familie van uw vrouw was tegen jullie relatie gekant, omdat zij van Armeense origine zijn en u van Yezidische afkomst bent. Daarnaast kende u problemen met de autoriteiten in Armenië, omdat u, die uw legerdienst in het Sovjetleger reeds had vervuld, nogmaals werd opgeroepen door het leger om uw dienst te vervullen in het kader van de toenmalige oorlog in Nagorno-Karabach (betwist gebied gelegen in de toenmalige Sovjetrepubliek Azerbeidzjan dat heroverd werd door Armenië), hetgeen u weigerde.

Omwillen hiervan vluchtten u en uw vrouw met jullie dochtertje in 1993 van Armenië naar de Russische Federatie, waar jullie zich vestigden in Kacheguri (Chernyanskiy district, provincie Belgorod), waar u een huis kocht. In 1995 dienden u en uw vrouw jullie oude Sovjetpaspporten in opdat deze zouden worden omgewisseld tegen nieuwe Russische binnenlandse paspoorten waarmee jullie het Russisch staatsburgerschap zouden verkrijgen. Jullie betaalden hiervoor smeergeld aan de politie en dienden geen officiële aanvraag in om het Russisch staatsburgerschap te verkrijgen. Men weigerde echter aan u en uw vrouw nieuwe Russische binnenlandse paspoorten uit te reiken en verscheurde datzelfde jaar jullie oude Sovjetpaspporten, waarna u en uw vrouw staatloos werden. Dit vormde tot voor kort echter geen probleem. U verklaarde immers dat u, tot voor de problemen die deel uitmaken van de reden van uw vlucht aanvingen, er een rustig leven leidde en een meubelzaak in het zwart kon uitbaten door smeergeld bij wijze van belasting te betalen aan de wijkagent.

Op een voormiddag in april 2010, toen u thuis kwam nadat u naar de winkel was geweest, merkte u twee politieagenten op buiten aan uw woonst. Toen u uw woonst binnenkwam zag u in de woonkamer dat een andere politieagent uw vrouw trachtte aan te randen, waarop u hem aanviel en slagen toebrengde, waarna deze persoon begon te bloeden en het bewustzijn verloor. Hierop verzamelde u uw documenten en vluchtten u en uw vrouw naar jullie buurman en vriend, Y. (...), die u vertelde dat uw situatie hierdoor uiterst gevaarlijk was geworden en u het land diende te ontvluchten. Nadat jullie eerst jullie zoon van school afhaalden bracht Y. (...) jullie vervolgens naar de woonst van zijn kennis A. (...) in het centrum van het Chernyanskiy district waar jullie voorlopig zouden onderduiken. Intussen regelde Y. (...)’s kennis A. (...) valse documenten voor u en uw vrouw waarmee jullie het land konden uitvluchten. Op 22 juni 2010 werden u, uw vrouw en uw zoon per minibus

van Rusland, via Wit-Rusland naar België vervoerd, waar jullie aankwamen op 25 juni 2010 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: jullie geboorteakten en een deel van uw militair boekje.

B. Motivering

Aangezien u verklaarde geen staatsburgerschap te bezitten (CGVS, p. 3), moet uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van het land van uw laatste gewoonlijk verblijf, zijnde de Russische Federatie.

Uit uw verklaring blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omdat u in Kacheguri (Chernyanskiy district, provincie Belgorod), waar u ongeveer 17 jaar woonde, problemen had met een politieagent, nadat u hem verwondingen had toegebracht toen hij uw vrouw trachtte aan te randen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald, daar u en uw vrouw onaannemelijk vage, inconsistente en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot enkele kernaspecten van jullie asielrelaas.

Zo herinnerde u noch uw vrouw zich wanneer precies het incident plaatsvond waarbij u de politieagent die uw vrouw trachtte aan te randen had aangevallen, plaatsvond, hoewel u verklaarde dat dit in april 2010 gebeurde en uw vrouw het situeerde in de lente van 2010 (CGVS, p. 17; CGVS vrouw, p. 12). Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat dit incident nog voor de middag plaatsvond (CGVS, p. 17). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u daarentegen dat u op een vroege avond eind april 2010 zag dat de wijkagent op het punt stond uw vrouw aan te randen waarna u hem hebt aangevallen en geslagen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ dat de feiten zich in de vroege avond afspeelden, ontkende u dit er te hebben verklaard en herhaalde u dat het in de voormiddag gebeurde (CGVS, p. 17), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt. Zij opgemerkt dat uw verklaringen op de DVZ u nog in het Russisch werden voorgelezen, hetgeen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat beaamde. U maakte evenmin melding van problemen of fouten in de vertaling die tijdens uw interview op de DVZ zouden hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 2). Daarnaast kende u de namen niet van de politieagenten die u toen buiten aan uw woonst aantrof, noch van de politieagent die u had aangevallen nadat u zag dat hij uw vrouw trachtte aan te randen, en u wist niet bij welke politiedienst zij tewerkgesteld waren, hoewel u vermoedde dat zij bij de regionale politie werkten (CGVS, p. 17). U verklaarde nochtans dat Y. (...) en uw andere burens na dit incident hadden nagevraagd hoe het met de politieagent die u had aangevallen gesteld was en hierdoor te weten waren gekomen dat hij nog in leven was, hetgeen u van de schoonfamilie van uw dochter vernam. U wist echter zowaar niet of zij dan de identiteit van deze politieagent kenden (CGVS, p. 20). Uw onwetendheid over de identiteit van deze politieagent is des te opmerkelijker, daar uw vrouw wel de voornaam van deze man wist op te geven (CGVS vrouw, p. 11). Meer nog verklaarde u dat u de drie politieagenten die toen bij u thuis aanwezig waren voordien nog nooit eerder had gezien (CGVS, p. 17). Uw vrouw verklaarde daarentegen deze personen wel te kennen, aangezien zij medewerkers van de lokale politie waren van het dorp waar jullie steeds hadden gewoond, en aangezien steeds dezelfde politieagenten smeergeld van jullie eisten

(CGVS vrouw, p. 10-11), wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaringen hieromtrent.

Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet te weten of de politieagent die in april 2010 uw vrouw trachtte aan te randen, waarop u hem aanviel en slagen toebrengt, en waarna deze persoon begon te bloeden en het bewustzijn verloor, naar aanleiding hiervan in het ziekenhuis werd opgenomen. U had enkel van uw schoonfamilie vernomen dat deze persoon nog in leven was (CGVS, p. 19-20). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u net voor uw vertrek uit uw herkomstland van uw buurman Y. (...) had vernomen dat deze politieagent in het ziekenhuis werd opgenomen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen, antwoordde u dit zich niet meer precies te herinneren en gaf u aan dat u dit toen louter vermoedde (CGVS, p. 20), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid met uw voorgaande verklaringen hieromtrent geenszins opheft, aangezien u op de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat u dit nieuws van uw kennis Y. (...) had vernomen. Uw vrouw verklaarde bovendien tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat Y. (...) jullie uitdrukkelijk had verteld dat deze politieagent na bovenvermeld incident in het ziekenhuis werd opgenomen en nog steeds leefde (CGVS vrouw, p. 13), wat opnieuw uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hieromtrent tegensprekt. Uw vrouw verklaarde verder zowel op de DVZ als tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie van Y. (...) hadden vernomen dat de politieagent die u had aangevallen laten weten had dat hij naar aanleiding van dit incident uit was op wraak. Hij zou jullie huis afnemen of in brand steken en wilde jullie zoon vermoorden (CGVS vrouw, p. 13-14; DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5). Opmerkelijk genoeg hebt u over deze feiten noch op de DVZ, noch tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal enige melding gemaakt (CGVS, p. 16-21; DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en 3.8). Zij opgemerkt dat uw vrouw in dit verband verklaarde niet te weten wat er met jullie woonst na jullie vertrek uit jullie herkomstland is gebeurd en ze stelde dat het omwille van deze problemen misschien inmiddels werd afgenomen door de politieagent die u had aangevallen of door hem in brand werd gestoken (CGVS vrouw, p. 14). U verklaarde daarentegen aangaande jullie woning in Kacheguri zeker te weten dat jullie huis niet leeg staat maar inmiddels bewoond wordt door een Russisch gezin. U legde verder nergens een verband tussen de nieuwe inwoners en de politieagent die u had aangevallen, omwille waarvan u uw land van herkomst bent ontvlucht (CGVS, p. 5, 16-21). U noch uw vrouw wist bovendien of naar aanleiding van bovenvermeld incident een strafzaak tegen u werd opgestart, omdat u een politieagent had verwond. U verklaarde zich hier opmerkelijk genoeg ook niet meer over te hebben geïnformeerd (CGVS, p. 20; CGVS vrouw, p. 13-14).

U wist verder niet met zekerheid om welke reden deze agenten toen naar u thuis waren gekomen, hoewel u vermoedde dat zij geld van u wilden afnemen. U verklaarde dat uw vrouw u na bovenvermeld incident van april 2010 niet had verteld wat deze politieagenten voor uw aankomst bij u thuis tegen haar hadden gezegd (CGVS, p. 18-19). Uw vrouw verklaarde echter uitdrukkelijk dat zij u na dit incident alles had verteld wat er gebeurd was, ook wat deze politieagenten voor uw binnenkomst tegen haar hadden gezegd (CGVS vrouw, p. 12), wat opnieuw niet te rijmen valt met uw verklaringen. Verder verklaarde u dat nadat u de politieagent die uw vrouw trachtte aan te randen bewusteloos had geslagen, u en uw vrouw jullie documenten namen en jullie huis uit vluchtten om vervolgens naar uw kennis Y. (...) te gaan (CGVS, p. 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat jullie op het moment dat jullie jullie huis verlieten niets meenamen. Ze wist verder niet hoe jullie dan aan de documenten die jullie ter staving van jullie asielaanvraag neerleggen waren geraakt en gaf aan dat u en Y. (...) deze zaken hadden geregeld (CGVS vrouw, p. 13). Daarnaast verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat toen u en uw vrouw na het incident in april 2010 jullie huis ontvluchtten, uw buurman Y. (...) jullie overbracht naar de woonst van zijn kennis A. (...) in het centrum van het Chernyanskiy district waar jullie voorlopig onderdoken (CGVS, p. 16). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat Y. (...) jullie toen onderbracht in zijn eigen buitenverblijf in Chernyanka (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Uw vrouw verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal eveneens dat Y. (...) jullie na bovenvermeld incident onderbracht in zijn eigen, tweede buitenverblijf net buiten de stad Chernyanka. Toen zij met uw verklaring dat de woning waar jullie onderdoken iemand anders toebehoorde werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw niet te weten wie deze woning toebehoorde, hoewel ze meende dat het toch Y. (...)s buitenverblijf was (CGVS, p. 9), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel onderschrijft. Verder verklaarde u dat jullie na bovenvermeld incident eerst jullie zoon van diens school afhaalden en zich vervolgens naar A. (...)s woning begaven, waar jullie onderdoken (CGVS, p. 16). In dit verband is het uiterst merkwaardig dat uw vrouw verklaarde niet meer te weten hoe jullie zoon, die tijdens bovenvermeld incident op school was, in het buitenverblijf terecht was gekomen waar Y. (...) jullie toen had ondergebracht. In tegenstelling tot u verklaarde uw vrouw dat jullie eerst in het buitenverblijf werden ondergebracht en dat jullie zoon er nadien pas toekwam. Ze herinnerde zich niet wie jullie zoon van school had opgehaald en verklaarde dat ze hem pas in het buitenverblijf terugzag (CGVS vrouw, p. 10-11). Deze verklaringen vallen bijgevolg evenmin te rijmen met uw verklaringen hieromtrent.

Voorts verklaarde uw vrouw dat jullie als staatlozen steeds problemen hadden gekend met de lokale politie in jullie woonplaats in Rusland, omdat zij steeds geld van jullie eisten en jullie hierbij grof behandelden en bedreigden (CGVS, p. 9-12). U verklaarde daarentegen dat jullie staatloosheid tot voor kort geen probleem vormde. U verklaarde immers dat u, tot voor de problemen die deel uitmaken van de reden van uw vlucht aanvingen, met name bovenvermeld incident van april 2010, een rustig leven leidde en in uw levensonderhoud kon voorzien daar u een meubelzaak in het zwart kon uitbaten door smeergeld bij wijze van belasting te betalen aan de wijkagent. U stelde uitdrukkelijk dat dit aspect geen deel uitmaakte van de reden van uw vlucht (CGVS, p. 6-7), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent. Zij tevens opgemerkt dat uw vrouw op de DVZ aangaf dat jullie conflict met de politie ontstaan was, omdat u had besloten om hen geen geld meer te betalen (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.8). U maakte echter noch op de DVZ noch op het Commissariaat-generaal enige melding van deze beslissing naar aanleiding waarvan jullie conflict met de politie zou zijn ontstaan (CGVS, p. 7, 16-21; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en 3.8). Ook uw vrouw liet opmerkelijk genoeg na dit aspect, wat blijktens haar eerdere verklaringen op de DVZ nochtans dè aanleiding zou zijn geweest van het conflict dat ontstond met de lokale politie, te vermelden tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS vrouw, p. 9-14).

Daar dit aanzienlijke aantal elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen aflegden, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas onderuit gehaald.

Daarnaast maakten u en uw vrouw niet aannemelijk dat jullie van geen enkel land het staatsburgerschap bezitten. Jullie verklaarden hieromtrent dat jullie in 1995, of twee à drie jaar na jullie vlucht van Armenië naar Rusland in 1993, jullie oude Sovjetpaspooten in Rusland hadden afgegeven opdat deze zouden worden omgewisseld tegen nieuwe Russische binnenlandse paspoorten, waarmee jullie bijgevolg het Russisch staatsburgerschap zou worden toegekend. Jullie betaalden hiervoor smeergeld aan de politie en u verklaarde nooit een officiële aanvraag te hebben ingediend om het Russisch staatsburgerschap te verkrijgen. Men weigerde echter aan u en uw vrouw datzelfde jaar nieuwe Russische binnenlandse paspoorten uit te reiken en verscheurde datzelfde jaar jullie oude Sovjetpaspooten, waarna u en uw vrouw staatloos werden (CGVS, p. 4-6; CGVS vrouw, p. 4-5). Zij vooreerst opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met uw eerdere verklaringen op de DVZ. Op 1 juli 2010 verklaarde u immers op de DVZ dat in 1995 uw tijdelijke woonstregistratie vervat in uw Sovjetpaspoort werd geannuleerd met een nieuwe stempel zodat u geen staatsburgerschap of verblijfsvergunning kon verkrijgen en dat de oude Sovjetpaspooten van u en uw vrouw één jaar geleden (d.i. in 2009) werden verscheurd door de politie (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; DVZ, verklaring, vraag 21). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op de DVZ aangaande het tijdstip waarop jullie Sovjetpaspooten werden verscheurd, antwoordde u dit er niet te hebben verklaard (CGVS, p. 12), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt, te meer u op de DVZ tot twee keer toe verklaarde dat jullie Sovjetpaspooten een jaar geleden pas verscheurd werden door de politie (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; DVZ, verklaring, vraag 21).

Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier dat de Russische autoriteiten pas op 1 oktober 1997 begonnen waren met het verstrekken van een nieuw Russisch model van het binnenlands paspoort ter vervanging van het Sovjetmodel binnenlands paspoort. Voorheen werd in de Russische Federatie in het Sovjetmodel binnenlands paspoort een aantekening van, of een inlegvel met daarop een vermelding van het Russisch staatsburgerschap geplaatst voor Russische staatsburgers. Dit kan bijgevolg niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat jullie in 1995 jullie Sovjetpaspooten indienden opdat deze werden ingewisseld tegen nieuwe Russische paspoorten en de verklaring van uw vrouw dat jullie Sovjetpaspooten twee à drie jaar na jullie aankomst in Rusland in 1993 niet meer geldig waren en vervolgens werden ingehouden en verscheurd, terwijl men weigerde de nieuwe Russische binnenlandse paspoorten aan jullie uit te reiken (CGVS, p. 4-8; CGVS vrouw, p. 4-5).

Voorts verklaarden u en uw vrouw dat nadat men weigerde om de nieuwe Russische binnenlandse paspoorten aan jullie uit te reiken die jullie tegen betaling hadden trachten te verkrijgen, jullie nooit een officiële aanvraag hebben ingediend om het Russisch staatsburgerschap te verkrijgen en u verklaarde zich ook niet te hebben geïnformeerd over welke stappen u hiertoe diende te ondernemen (CGVS, p. 5-8; CGVS vrouw, p. 4-6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt echter dat in de Russische Federatie een legitimatieplicht bestaat en het er in wezen onmogelijk is normaal deel te kunnen nemen aan de maatschappij zonder een geldig identiteitsbewijs. Dat jullie in dergelijke precare omstandigheden zo een 17 jaar lang in de Russische Federatie zonder enig geldig identiteitsbewijs hebben gewoond, zonder enige poging te hebben ondernomen om op officiële wijze het Russisch

staatsburgerschap te verkrijgen en u zich hierover zelfs niet hebt geïnformeerd, is bijgevolg niet aannemelijk.

Daarenboven kan er geen geloof gehecht worden aan de door u en uw vrouw verklaarde clandestiene vluchtroute van Rusland naar België. U en uw vrouw verklaarden dat jullie per minibus van Rusland naar België werden gebracht. Behoudens door Wit-Rusland te hebben gereisd kon u noch uw vrouw op zijn minst aangeven welke andere landen jullie hadden doorkruist onderweg van Rusland naar België. U verklaarde bovendien met deze minibus rechtstreeks, zonder overstap, van Rusland naar België te hebben gereisd. Uw vrouw verklaarde daarentegen dat jullie eerst met een wagen naar Wit-Rusland vervoerd werden, waar jullie vervolgens in de minibus overstapten waarmee jullie doorreisden naar België (CGVS, p. 15-16; CGVS vrouw, p. 8-9). Verder verklaarden jullie dat voor jullie uitreis valse reisdocumenten werden geregeld door een zekere A. (...). Jullie wisten echter niet precies wat voor documenten dit dan wel betrof, noch door welk land zij werden uitgereikt, hoewel u vermoedde dat het Russische paspoorten waren. Jullie kenden evenmin de persoonsgegevens vervat in deze reisdocumenten. Daarnaast vermoeden jullie dat eveneens een visum voor jullie doorreis geregeld werd. Jullie wisten echter niet door welk land deze visa zouden zijn uitgereikt, noch wat voor soort visa geregeld werden. Jullie zouden niet zijn ingelicht door de persoon die jullie onderweg van Rusland naar België begeleidde over de gegevens van deze reisdocumenten (CGVS, p. 13-14; CGVS, p. 7-8). In dit verband werd bovendien een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen de onderlinge verklaringen van uw vrouw. Uw vrouw verklaarde op de DVZ immers nog dat een vals Russisch paspoort voor haar uitreis werd geregeld op naam van 'M. Z. (...)' (DVZ, verklaring, vraag 3), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal dat zij deze gegevens niet kende en hier ook niet over werd ingelicht. Jullie verklaarden verder dat deze documenten aan grenscontrole(s) onderweg door de chauffeur werden getoond. Jullie wisten echter hoegenaamd niet aan de grenzen van welke landen deze controles dan wel waren (CGVS, p. 13-14; CGVS vrouw, p. 7-8). Voorts verklaarden jullie met uw reisbegeleider(s) ook geen concrete afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg van Rusland naar België iets mis zou lopen in geval van controle, aangezien jullie met valse reisdocumenten reisden (CGVS, p. 14; CGVS vrouw, p. 9). Jullie werden onderweg van Rusland naar België niet persoonlijk gecontroleerd. De chauffeur die jullie vervoerde toonde daarentegen aan grensposten onderweg jullie reisdocumenten in jullie plaats. (CGVS, p. 13-16; CGVS vrouw p. 7-9). Deze verklaringen zijn geenszins aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 13-16; CGVS vrouw, p. 7-9). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van jullie vlucht uit Rusland, jegens hetwelke jullie verklaarden een ernstige vrees te koesteren, is het dan ook niet aannemelijk dat u en uw vrouw geen gedetailleerde en coherente verklaringen konden afleggen over de organisatie en het traject van deze reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het verder onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over reisdocumenten die voor jullie werden geregeld.

Bovenstaande elementen doen bijgevolg het vermoeden ontstaan dat jullie jullie geldige identiteits- en reisdocumenten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over jullie staatsburgerschap, het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (jullie geboorteakten en een deel van uw militair boekje), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw vrouw en de uitreiking van uw militair boekje, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar uit de verklaringen van uw vrouw, O. G. (...) (O.V. 6.647.888), blijkt dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 9-14), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar

asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekende partij de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, omdat zij er het risico loopt te worden opgepakt en gefolterd, hetgeen strijdig is met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In het verzoekschrift wordt het volgende gesteld:

"Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn asielaanvraag wordt geweigerd. Hierdoor kan verzoeker niet worden erkend als 'politiek vluchteling' en onder het subsidiaire beschermingsstatuut vallen.

Dat de voorwaarden om te ressorteren onder de vluchtelingenconventie of om verzoeker het beschermingsstatuut toe te kennen niet grondig onderzocht zijn.

Dat dit voor hem wel degelijk zo is.

Dat hij ook in de huidige context nog steeds angst heeft van de Russische autoriteiten, maar ook van de druk van de lokale politie, die massaal aanwezig zijn.

Dat verzoeker immers helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat de problemen met de lokale politie in Rusland en de mogelijke vervolging in Rusland voldoende aantonen dat verzoeker sinds 2010 in België zijn strijd voor een menswaardig leven zonder schrik voor vervolging om politieke redenen verderzet.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat daarbij geen rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken.

Dat hierop niet wordt geantwoord.

De huidige beslissing en de argumentatie die ervoor gegeven wordt is dan ook niet meer redelijk gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker en zijn gezin heeft.

Dat hij dan ook nog steeds een concreet gevaar loopt.

(...)

Dat de motivering in huidig geval verschillende gebreken vertoont aangezien op generlei wijze werd aangetoond waarom verzoeker zijn angst voor vervolging niet aannemelijk kan maken en men gewoon overgaat tot het nemen van de beslissing tot weigering van zijn asielaanvraag.

Verzoeker heeft tevens onderstreept dat zijn redenen onder de Conventie vallen, minstens het verkrijgen van het subsidair beschermingsstatuut verantwoorden.

Dat hij vooral angst heeft van de het Russische regime en de lokale politie van Chernyanskiy district, provincie Belgorod ingeval van gedwongen terugkeer naar Rusland. Dat zij immers nu de macht in handen hebben.

Op deze elementen wordt niet ingegaan en verzoeker kan zich dan ook niet verzoenen met een dergelijke motivering om over te gaan tot weigering van zijn asielaanvraag.

(...).

Dat de schending van de mensenrechten in Rusland blijven ernstig.

Dat de kans op wraaknemingen en druk van het regime en de politie ernstig is en reëel, en een groot risico vormt om ernstige schade toe te brengen aan verzoeker.

Dat verzoeker dit heeft toegelicht doch dat hierover niet het minste is terug te vinden in de beslissing.

(...)

Dat verzoeker nogmaals het werkelijke gevaar wenst te benadrukken dat hij loopt bij een eventuele terugkeer naar Rusland.

Dat hiervoor tevens verwezen wordt naar het rapport van diverse mensenrechten organisaties die de schenden van de fundamentele mensenrechten door het Russische regime hebben aangeklaagd.

Dat de problematiek ter plekke dus zeer ernstig is en de beslissing van de verwerende partij dan ook onbegrijpelijk is m.b.t. de weigering van de ingediende asielaanvraag van verzoeker.

Dat hij niet terug kan op grond van artikel 3 EVRM zonder het risico te lopen opgepakt en gefolterd te worden.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen wegens zijn gebrekkige motivering en onzorgvuldige behandeling."

Verzoekende partij besluit dat zij wel degelijk gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, lid 2 van het vluchtelingenverdrag. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij stelt dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering in de bestreden beslissing en dat zij op een uitgebreide wijze toelicht waarom zij de mening is toegedaan dat haar asielrelaas niet grondig werd onderzocht. Volgens verzoekende partij is verwerende partij "gewoon" overgegaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing. De Raad stelt eveneens vast dat verzoekende partij er verschillende keren op hamert dat zij wel degelijk gevaar loopt in de Russische Federatie en dat zij wel degelijk als vluchteling dient te worden erkend. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het zich louter niet akkoord verklaren met de motieven in de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan haar beweerde vrees voor vervolging, geen concrete argumenten betreffen waarmee zij de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen. Betreft haar argument dat haar asielaanvraag niet/onvoldoende door verwerende partij zou zijn onderzocht, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.12.

2.2.5.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop het incident met de politieagent heeft plaatsgevonden, benadrukt verzoekende partij dat haar vrouw werd aangerand door de politieagent nog voor de middag in de maand april 2010. Verzoekende partij wijst erop dat de feiten dateren van 3,5 jaar terug. Het is volgens haar dan ook menselijk dat zij zich in haar eerdere verklaringen heeft vergist.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheid betrekking heeft op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds. Het excuus dat de feiten dateren van enkele jaren geleden, zodat het menselijk is dat zij zich zou hebben vergist, gaat dan ook niet op. Verzoekende partij heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken immers heel duidelijk aangegeven dat het incident plaatsvond op de vroege avond (administratief dossier, stuk 12, p. 2). In de bestreden beslissing wordt eveneens opgemerkt dat haar verklaringen haar op de Dienst Vreemdelingenzaken achteraf nog in het Russisch werden voorgelezen, hetgeen zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft beaamd en dat zij op het Commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van enige problemen of fouten in de vertaling die tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben plaatsgevonden. De poging van verzoekende partij om de tegenstrijdigheid om te buigen naar een vergissing, overtuigt dan ook niet.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt dat zij niet met zekerheid de namen van de politieagenten die zij toen buiten haar woning aantrof en/of de agent die zij had aangevallen kan meedelen. Zij legt uit dat zij enkel een vermoeden had over hun identiteit, maar dat zij niet zeker was. Om die reden heeft zij tijdens haar interviews niets willen meedelen. Verzoekende partij meent dat er dan ook geen sprake is van een tegenstrijdigheid.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Het komt verzoekende partij dan ook niet toe cruciale gegevens, ook al heeft zij hier geen zekerheid over, voor zich te houden. De Raad stelt verder vast dat voormeld argument in geen geval opgaat, nu uit de verklaringen van haar partner blijkt dat zij wel gewoon de voornaam kon geven van de politieagent die haar heeft proberen aan te randen. Daarbij merkt verwerende partij op dat verzoekende partij eveneens uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij de drie politieagenten die toen bij haar thuis aanwezig waren voordien nog nooit eerder had gezien, terwijl haar vrouw daarentegen verklaarde deze personen wel te kennen, aangezien zij medewerkers van de lokale politie waren van het dorp waar zij steeds hadden gewoond, en aangezien steeds dezelfde politieagenten smeergeld van hen eisten. Deze flagrant tegenstrijdige verklaringen kunnen uiteraard niet met elkaar worden verzoend door de uitleg dat verzoekende partij slechts een vermoeden had over de identiteit van de politieagenten, waardoor zij ervoor zou hebben geopteerd om hier niets over mee te delen tijdens haar gehoor.

2.2.7.1. Verzoekende partij benadrukt dat de door haar neergelegde documenten allen authentiek zijn en zij oppert dat verwerende partij drogredenen geeft om de bewijskracht van deze documenten te ontkrachten. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat verwerende partij de originaliteit van de documenten niet is nagegaan. Er wordt volgens haar enkel tot de valsheid van de neergelegde documenten besloten door ongegronde argumentatie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de documenten werden onderzocht door een expert ter plaatse die concludeerde dat de documenten aangetast zijn door vormgebreken, haalt verzoekende partij nog aan.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing staat immers enkel te lezen dat het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij en haar partner geldige identiteits- en reisdocumenten achterhouden om op deze wijze bepaalde informatie achter te houden (zie punt 2.2.8.2.) en dat de door verzoekende partij en haar partner bijgebrachte documenten, met name de geboorteakten en het deel van het militair boekje van verzoekende partij (zie bijlage 5 bij het verzoekschrift), niet van dien aard zijn dat ze de beslissing van verwerende partij kunnen wijzigen. Aangezien nergens in de bestreden beslissing enig gewag wordt gemaakt van "valse documenten", wordt bovenstaande argumentatie als irrelevant beschouwd.

2.2.8.1. Verzoekende partij hamert erop dat zij niet doelbewust haar geldige identiteits- en reisdocumenten heeft achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over haar staatsburgerschap, het mogelijk door haar verkregen visum voor de reis naar

België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit haar land van herkomst is vertrokken of de EU is binnengekomen, verborgen te houden. Verzoekende partij benadrukt dat zij en haar partner wel degelijk staatloos zijn.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op zeer omstandige wijze uiteenzet waarom verzoekende partij en haar vrouw helemaal niet aannemelijk maken dat zij van geen enkel land het staatsburgerschap bezitten en waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden clandestiene vluchtroute van Rusland naar België en de daarbij gebruikte documenten, waardoor het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij en haar partner hun geldige identiteits- en reisdocumenten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over hun staatsburgerschap, het mogelijk door hen verkregen visum voor hun reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit hun land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift enkel aan dat het niet zo is dat zij geldige identiteits- en reisdocumenten verborgen zou houden voor de Belgische asielinstanties en dat zij en haar vrouw wel degelijk staatloos zijn. Het louter ontkennen van de door verwerende partij gedane vaststellingen en het louter beweren van het tegendeel, kan, zoals reeds werd gesteld, niet als een concreet verweer worden aanzien waarmee verzoekende partij afbreuk kan doen aan de motieven in kwestie.

2.2.9. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing nog tal van tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen de (opeenvolgende en onderlinge) verklaringen van verzoekende partij (en die van haar partner), die allen betrekking hebben op belangrijke elementen van haar asielrelaas en die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete argumenten aanbrengt teneinde deze vaststellingen te weerleggen, worden deze dan ook gehandhaafd. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een attest bijbrengt van de samenstelling van haar gezin (bijlage 3 bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat het bijbrengen van dergelijk attest geen enkel soelaas biedt, nu de erin vermelde informatie geen enkel uitstaans heeft met haar vluchtrelaas.

2.2.10. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat het asielrelaas van verzoekende partij als niet geloofwaardig moet worden beschouwd. Daarom kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet werd onderzocht en dat niet werd gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, meer bepaald in de provincie Belgorod, waar zij woonachtig was, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn

beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 15 en stuk 16) en dat verzoekende partij en haar partner tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 november 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT